

ez azt jelenti, hogy az illető ebben az értelemben „házasságra alkalmatlanná” teszi magát, és kiteszi magát az „Eunuch!” szidalomnak: Már nem képes „mindenekfölkött” szeretni egy nőt (ahogyan a szüleit vagy a gyerekeit sem), ha egyszer az Isten országát szereti „mindezekelőtt” (Mt 6,33!) – mert „a szántóföldben elrejtett kincset” vagy „nagyon értékes igazgyöngyöt” talált (vö. Mt 13,44-46).

Mindez azt is jelenti: annak, hogy valaki „a Mennyek országáért eunuchhá teszi magát”, semmi köze sincs az „Isten országáért önként vállalt nötlenséghez” (vagy tágabbban, hogy a nőkre is vonatkozzék: a házasságról való lemondáshoz), nem is szólva a kötelező cölibátusról.

Ennek fényében a (katolikus egyházban ismert) cölibátus törvény egyrészt túl keveset, másrészt túl sokat kíván.

1) Mint cölibátus-törvény túl keveset kíván, két tekintetben is: a) Nemcsak a házassághoz és a családhoz fűződő köteleket kell elszakítani, ha az megakadályozza Isten országának szolgálatát, hanem például a vagyonhoz való, bénító kötődést is (Lk 14,33; Mk 10,25), vagy amiről gyakran megfélekedünk, az egyházi vagy világi hatalmasoknak történő, félénk engedelmesség kötelekét is (Mt 10,27; Lk 12,4; Mt 10,29-31). b) Ez nemcsak a – Jézus által különben sem akart – klérusra vonatkozik, hanem mindazon „laikusokra” is, akik elismerik Isten országának abszolút elsőbbségét (Mt 13,44.46).

2) Mint cölibátus-törvény túl sokat kíván, két tekintetben is: a) Jézusnak az 1a pontban említett követelményei feltételes jellegűek: Ha valami akadályoz (ill. amilyen mértékben akadályoz), (olyan mértékben) szabadulj meg tőle! „Ha csapdába ejt a lábad, vágd le” (Mk 9,45)! Ebből értelmes módon nem lehet levezetni azt a rendelkezést, hogy „eleve vágd le a lábadat, nehogy csapdába ejtsen”. b) A cölibátus törvénye kimondva-kimondatlanul a szexualitás megvetését, vagy legalábbis gyanúsnak tartását jelenti, holott Jézus kifejezetten Isten akaratának minősítette (Mk 10,6); ahogyan nem szabad elfajulnia, feláldozni sem szabad a kultikus tisztaság oltárán.

* * *

Tanulság? Talán csak (?) az, amit a geri rabbi mondott egyszer: „Gyerekkoromban nem voltam hajlandó a nyelvtan tanulmányozásában elmélyedni, mert úgy véltem, hogy az is csak egy tudomány a sok közül. Később azonban ráadtam a fejem – amikor észrevettem, hogy azon nyugszanak a Tóra titkai.”

(2015)

DRIP

KÖRTEKÖNYV AJÁNLÓ, AVAGY ÚJ KÖRTEBREVÍARIUM SZÜLE- TETT...

Új gyümölcsmonográfiával gyarapodott a gyümölcskedvelők könyvtára. Az Őrség és Göcsej hagyományos almafajtái című 2014-ben megjelent kötetet idén a Göcsej és Őrség hagyományos körtefajtái című összefoglaló munka követte.

A könyv bevezetőjét – akárcsak az előzőét, Kovács Gyula örökségvédő erdész és pomológus, az őshonos gyümölcsök megmentésére szervezett Tündérmézők mozgalom alapítója írta. Kiáltás ez a prológius a hagyományos gyümölcsfajtáink megmentése, fenntartása érdekében, amely nem csupán hézagpótló, de nélkülözhetetlen leltár is a mintegy kétszáz körtefajta képes bemutatásával.

Egy könyvajánlóban azonban mégsem oszthatjuk létrehozójának keserű hangvételű szavait: „Sokat gondoltam a megírás előtt, mert értelmetlennek láttam – és látom most is. Nem több egy rekviemnél, de talán emléket állít az utolsó gyümölcsészeknek, kik még átadták számunkra ezt a tudást. Ahhoz, hogy ez az érték megmaradjon, szabadság kell. Ezt az uniós projektekkal megmenteni nem lehet, mint ahogy ezt sokan gondolják. – írja majd néhány sorral később így folytatja: A medési gyűjtemény anyagát átnézve kiderült, hogy a térségben előforduló körtefajták száma meghaladja a négyszázat”

Ez a már számba vett és nyilvántartott körtekincs gyűjtemény a jövő genetikai bankja, amelybe most belelapozhatunk és talán mindannyiunknak, városban és vidéken élőknek megszólítja lelkiismeretét a természet értékeinek megőrzésére. Ambrus Lajos pomológus, író *Körte elősza-vából* pedig a körte történelmével ismerkedhetünk meg, élvezetes irodalmi hangvételben visszatekintve az első magyar nyelvű írott körte leírásokig. „A vad- és termesztett körte említései a legkorábbi írott forrásainkban, a középkori oklevelek növénynevei közt szerepelnek: 1015: körte 1055: aprókörtvél. Fajtanévre a legelső magyar adat 1258-ból való: sárkörtvél...” Majd a török időkben jegyzi: „Egy híres 17. századi világtutató a küthajai Evlia Cselebi (1611-1684) nem kevesebbet állít, mint azt, hogy amikor a török által elfoglalt középkori Pécsét bejárta, egyetlen napon 47 féle körtét evett „Én szegény” – teszi hozzá némi szemforrással.”

Érdemes hát tovább csiszolni körteműveltségünket Ambrus Lajos történelmi áttekintésével, amelyben bizony egy még hivatalossá avanszált kormányrendelet kiigazítására is találunk részleteket: „No mármint – hiába a magas kormányrendelet, a Bosc kobak soha nem volt Göcsej ősi fajtája. Nemhogy a Gönczi-féle 20 század eleji monográfiában nincs nyoma, a szomszédos Őrség leírója Nemesnépi Zakál György száz évvel Gönczi előtti írott anyaga erről a kobakkörtéről egy kukkot sem tudott.”

Majd néhány sorral később: „Göcsej eredeti körte fajtagazdagsága mindenképpen lenyűgöző – még akkor is, ha valóban a szózó- és tüskéskörték a leggyakoribbak és e fajták feldolgozásai a legjobb minőségűek.S ha a belőlük készült italt hasonlítom össze a valami mással, mint például a Bosch kobakéval, nos, akkor azt kell írunk, hogy a kétféle pálinka úgy viszonyul egymáshoz, mint két modern jármű. Mint egy lestrapált Trabant és egy vadonatúj Porsche. Am a szereposztás különleges: a világhírű Bosc kobak kényszerül a Trabant, a közönséges Bakszar körte pedig a Porsche csudás szerepének eljátszására. A göcseji pálinka ma is őrzi a körte nemes valódiságát kiváló illatokban, mesés karakterekben, csodás ízvilágban és harmóniákban – a honi Pomonia istenasszony nagyobb dicsőségére. Csak ki tudja meddig... Őrizzük hát, és szaporítsuk őket, mert végleg eltűnnek.”

Mert a virtuális világunk múzeumaiban majd a 3D-vel bemutatott körtéket nem lehet megköstolni – teszem hozzá e könyvajánló biztatásával. Kiadta a Göcsej Természetvédelmi Alapítvány, melynek elérhetősége: gocsejta@gmail.com

BARCZA BARNA

AZ EMBERHALÁSZ ÖNVIZSGÁLATA

(8.)

Optimális harmónia Jézussal

Ha Jézus van hajónkban, elül a szél.

„És amikor beszálltak a hajóba, elült a szél. A hajóban levők leborultak előtte, és ezt mondták: Valóban Isten Fia vagy!” (Mt 14,32-33)

A vízen járás rendes eszköze a hajó. A hajóban utazók rendes magatartása a közösségi munka: az evezés. A jézusi közösségek kihagyhatatlan utasa Jézus. Míg egy magányos embernek óriási elszánásra van szüksége, hogy hajó és társak nélkül a vízen járjon, vagyis hite szerint éljen, addig az Egyház hajójában, társakkal és Jézussal együttműködve könnyen haladhat hajónk a vízen anélkül, hogy elmerülne. Az egyszer külön utat próbáló Péter is jóleső érzéssel húzódik meg a hajó viszonylagos biztonságában és Jézus védettségében.

Azért elméltünk külső és belső veszélyekről, lehetőségekről és illúziókról, hogy végül is józanabban, reálisabban legyünk. Számunkra kikerülhetetlen realitás a vízen járás, a tengeren hajózás. Ennek optimális módját keressük és találjuk meg akkor, ha Jézus van hajónkban. Az Egyház hajójában lenni, társakkal és Jézussal együttműködni - számunkra ez a realitás.

A realitás talaján Jézussal

1. Tudomásul venni önmagunkat

Bármennyire is közhelynek számít, hogy a felemelkedés, a helyes fejlődés, önismerettel kezdődik, mégis, nekünk is fel kell figyelni erre az alaptételre!

Főleg a lelki életben való bizonyos előrehaladás után léphet fel kinél-kinél az a rejtettebb önámítás, hogy ő már vitte valamire. Kezdi hibáit, gyengeségeit múlt időben emlegetni. Esetleg nem veszi észre a közben kinőtt rigolyákat, hobbykat. Még veszélyesebb, amikor a viszonylag előnyös összképből kilógó - talán egyetlen - hibát nem akarja tudomásul venni, hisz az kérdéssé tehetné a más téren elért eredményeket, és arcul csapná szublimált gögjét. Ilyenkor úgy készíti további terveket, mintha ez a gyengeség nem is létezne. A valóságellenes kiindulásból csak valóságellenes Jézus-kapcsolat származhat.

A mi alaptételünk tehát csak ez lehet: a fejlődés bármely fokán tudomásul kell vennünk, és el kell fogadnunk valós önmagunkat! A retusálatlan vonásokat is! Csak akkor tudunk igazán kicsik lenni, ha önmagunk előtt sem akarunk mindenáron nagyok lenni.

Jézus jó barátja az lesz, aki nyomorúságát is meg